

Mijn eerste maand als boominspecteur

Rosanne Raaijman

Als ik kom aanrijden in een klein dorpje in Lettele (vlak bij Deventer) en een onverharde weg insla, ben ik even uit het veld geslagen over hoe mooi het hier is. Lange rijen met oude beuken vormen een prachtige entree voor het gebied waar ik mijn eerste maand als boom inspecteur aan de slag ga.

Na 5 maanden intensief te zijn getraind, zouden we het nu zelf moeten kunnen en zo stap ik rond kwart over 7 de auto uit. Als ik de deur open gooi schrik ik van het geluid. Voor mijn gevoel geven er wel 100 vogels een ochtendconcert maar dan allemaal tegelijk en door elkaar heen. Ik kan me niet herinneren dat ik ooit eerder ben geschrokken van het geluid van vogels, laat staan een specht zag die op een boom lawaai begint te maken. Even sta ik verwonderd te kijken en dan schiet me te binnen dat ze vaak gaten maken, en dus misschien wel in de bomen die ik vandaag ga controleren.

Een docent vertelde me dat je soms pas na jaren écht jezelf hebt aangeleerd goed naar een landschap te luisteren. Dat boomverzorgers die al jaren aan het werk zijn en al vele bomen gezien hebben, nog steeds nieuwe patronen ontdekken en dingen leren omdat ze zich niet alleen op bomen maar ook op hun omgeving oriënteren. Zo kun je bijvoorbeeld als een soort detective langs de bomen met gebreken gaan en je elke keer weer afvragen hoe het komt dat hij geen goede conditie heeft. Soms is die reden vrij logisch, maar het leukste is als je iets langer moet stilstaan, en dan toch iets ontdekt. Of dat het kwartje valt als je allang in bed licht. Dan maakt die ontdekking de beloning extra groot, en slaap ik verder met een glimlach.

Zo ontdek je bijvoorbeeld dat beuken, als er eentje tussen uitvalt, bijvoorbeeld last van de zon krijgen en kunnen verbranden in de zon. Of dat ze als een tak onstabiel is, er een andere tak naartoe laten groeien die met elkaar versmelten voor meer stabiliteit.

Maar, wat die leraar mij ook elke keer helpt herinneren, is dat zo'n proces tijd nodig heeft. Dat je het niet uit een boek kunt leren maar naar buiten moet, veel bomen zien. Je elke keer weer afvragen wat zie ik en dan na een aantal jaar gaan er dingen terug komen, en vallen de puzzelstukjes op hun plaats.

En dus voelt het heel erg kostbaar, dat ik nu op een punt sta waarin ik, voor 'het eggie', aan die reis van kijken, leren en ervaren ga beginnen.